

Bilag 9

Foreningen af Skov- og Landejendomsbesiddere i Danmark.

København, den 4. december 1950.

Det af landstinget nedsatte udvalg vedrørende forslag til lov om saltvandsfiskeri m. v., hr. landstingsmand Severin Hansen, rigsdagen.

Da underskriveren den 17. november d. å. sammen med godsforvalter Jensen, Rosenfeldt gods, og fisker Henrik Petersen, Karrebæksminde, havde foretræde for udvalget, var navnlig den i forslaget til lov om saltvandsfiskeri § 7, stk. 3, indeholdte regel, hvorefter en ålegårds arme ikke på noget sted må have en højde af mere end $3\frac{1}{2}$ m over havbunden, genstand for drøftelse. Kontorchef G. L. Mourier bekræftede, at denne regel i praksis ville medføre, at ålegårde ikke kunne føres ud på vanddybder væsentlig over $3\frac{1}{2}$ m.

Jeg gjorde gældende, at der i den foreslåede bestemmelse, som er en nyskabelse i forhold til den nugældende lovgivning, forelå en så væsentlig indskrænkning i ålegårdsretten, at ålegårdsejerne, hvis forslaget gennemføres, må have krav på erstatning. I denne forbindelse henviste jeg særlig til, at den i saltvandsfiskeriloven § 7, stk. 4, indeholdte bestemmelse om ålegårdsnævnenes og ålegårdsovernævnets adgang til at træffe bestemmelse om, hvor langt ålegårde må føres ud i søen, aldrig er blevet anvendt, at der ved den af Østre Landsret fornylig afsagt dom er godkendt en ålegård på en vanddybde af $7\frac{1}{2}$ m, og at det ifølge oplysninger i litteraturen er almindeligt, at ålegårde føres ud endda på større vanddybder. Jeg understregede, at der efter den nugældende retstilstand ikke findes nogen begrænsning med hensyn til, på hvilken vanddybde ålegårde lovligt kan anbringes.

Kontorchef G. L. Mourier bekræftede, at ålegårdsovernævnet ikke ved nogen kendelse siden saltvandsfiskeriloven af 1907 har frakendt en fangstindretning karakteren af ålegård med den begrundelse, at indretningen var ført ud i for stor afstand fra kysten eller på for stor vanddybde. Han gjorde imidlertid gældende, at ålegårdsovernævnet i realiteten har fastholdt en grænse ved ca. $3\frac{1}{2}$ m vanddybde, idet alle fangstindretninger, som står på større dybde, er indrettet på en sådan måde, at de, når spørgsmålet om deres karakter af ålegård har været forelagt ålegårdsovernævnet, er blevet nægtet anerkendelse som ålegård, ganske vist på grund af selve den tekniske indretning og ikke under henvisning til vanddybden.

Da disse oplysninger var ganske nye — de nævnes ikke i udvalgsbetænkningen —, og da jeg naturligvis ikke havde kendskab til samtlige af ålegårdsovernævnet afsagte kendelser, måtte jeg indskrænke mig til at imødegå denne udtalelse med en almindelig henvisning til, at en sådan hypotetisk grænse for, på hvilken vanddybde ålegårde kan anbringes, ikke kunne lægges til grund ved afgørelsen af, på hvilken vanddybde ålegårde efter den nugældende retstilstand kan anbringes, og at man derfor ved afgørelsen af, hvilken ret der i dag tilkommer ålegårdsejerne, må gå ud fra, at der ingen grænse gælder med hensyn til dybden. Hertil kan føjes, at ålegårdsovernævnet efter den gældende saltvandsfiskerilov alene har kompetence til at træffe afgørelser med hensyn til afstanden fra kysten, men ikke med hensyn til vanddybden.